మీరెవరితాలూకు!

నిడదవోలు మాలతి

"ఆవిడెవరూ? ఒక్కరే వచ్చినట్టున్నారు. ఎక్కడా చూసినట్టులేదు?" అన్నారొకావిడ వెనక వరసలో కాస్త ఎడంగా కూర్చున్నావిడనుద్దేశించి.

పది కళ్ళు అటు తిరిగేయి పొద్దు తిరుగుడు పువ్వుల్లా.

"ఆవిడా? కౌశికిగారు. మీకు తెలీదూ? అదే మన పిచ్చికుంట్ల సుబ్బరామయ్యలేరూ. ఆయన భార్య. నాకూ తెలీదు అంబరీషుగారు చెప్పేవరకూ" అంది అంబరీషుగారి భార్య.

అమెరికాలో అదొక మహానగరం. స్థలం ఒక ఆలయప్రాంగణం. అక్కడ చేరిన జనం తెలుగు జాతీయులు. సందర్భం సంక్రాంతి సంబరాలు.

హాలంతా కోలాహలంగా ఉంది - పట్టుచీరెల రెపరెపలతో. పంజాబీ కుర్తాల్తో, షెర్వాణీలతో, పువ్వుల పరికిణీల్లో జీన్ల కలవాటుపడ్డ కాళ్ళమూలాన కలిగిన తొట్రుపాటుతో, అదిచూసి తలలు నెరిసిన తల్లుల నవ్వులతో అచ్చంగా మన ఊళ్ళలోలాగే.

ఆడవారంతా ఓపక్కనా, మగవారు మరొపక్కనా చేరి మంతనాలాడుకుంటున్నారు. ఇంగ్లీషూ, తెలుగూ, హిందీ కలగాపులగంగా, ఉగాదిపచ్చడికి దీటు రాగల నుడికారంతో.

పిల్లలు చిన్న చిన్న గుంపులుగా తమ తమ తరగతుల్ని బట్టీ, సరదాల్ని బట్టీ జట్లు జట్లుగా విడిపోయి గలగల తిరిగేస్తున్నారు హుషారుగా.

మగవాళ్ళలో మధ్య వయస్కులు పిల్లల కాలేజీ చదువుల గురించీ, వాటికయే ఖర్చులగురించీ వాదించుకుంటున్నారు. ఆ స్థాయి దాటినవారు తాము పెంచి పెద్ద చేసిన పిల్లలు ముందు ముందు తమని ఆదుకుంటారా,... కోరా,... కోకపోతే తమరేం చేయాలి వంటి సాధకబాధకాలు చర్చించుకుంటున్నారు.

మధ్యలో మగవారు తమ తాలూకూ ఆడవారిని తాళాలేవీ, పిల్లలేరీ, నీకిచ్చిన కాయితాలేవీ లాటివి అడగడానికొచ్చి, ఆ పక్కనా ఈ పక్కనా ఉన్నవారు ఎవరో, ఎవరు ఎవరికేమవుతారో తెలుసుకుని తృప్తిగా వెనక్కి మళ్ళుతున్నారు...

ఆ ప్రజా సమూహం మధ్య, ధ్వజస్థంభంలా కాకపోతే తామరాకు మీద నీటిబొట్టులా అందరిలో కలిసిపోతూ, విడిపోతూ, అందరికీ అయినదానిలాగానూ, ఎవరికీ కానిదానిలాగానూ సీదాగా తిరుగుతున్నారు పంకజంగారు.

సభ మొదలయింది. వేదిక మీదకి దీక్షితులుగారు విజయం చేశారు.

"మామూలుగా ఇలాటి వేడుకల్లో ఉపన్యాసాలుండవు కాని కార్యదర్శి పెద్దిరాజుగారు సంక్రాంతి విశేషం ఏమిటో నాలుగు ముక్కల్లో చెప్పమన్నారు. అంచేత రంగమ్మీద కొచ్చేను. మీలో చాలామందికి నన్ను సుబ్బలక్ష్మిగారి హబ్బీగానే తెలుసు. మా తల్లితండ్రులు బారసాలనాడు నాకు చేసిన నామకరణం అభిరామదీక్షితులు...."

మూడో వరుసలోంచి ఎవరో విశ్వదాభిరామ వినురవేమా అంటూ దీర్ఘం తీసారు. దీక్షితులు అటుతిరిగి, "లేదు నాయనా, ఆ అభిరాముణ్ణి కాను. కనీసం దాయాదులం కూడా కాం." అన్నారు ప్రేక్షకులు నిశ్శబ్దంగా నవ్వారు. దీక్షితులుగారు సంక్రాంతి పదానికి అర్థం, విశేషాలు గబగబ నాలుగంటే నాలుగు ముక్కల్లో పరువు దక్కించుకున్నారు.

తరువాత నలుగురు పిల్లలు స్టేజీ మీదికొచ్చి మా తెలుగుతల్లికి మల్లెపూదండ పాడేరు. తరువాత వరుసగా పిల్లలు

స్టేజీ ఎక్కడం, దిగడంతో ఓ అరగంట గడిచింది. స్టేజీమీద పాడుతున్న మరియు ఆడుతున్న పిల్లలు ఎవరు ఎవరి తాలూకో స్టేజీ ముందు తిరుగాడుతున్న కెమేరాలని బట్టీ, స్టేజీకి కాస్త ఎడంగా నిలబడి దిలాసా కబుర్లాడుకుంటున్న వారిని బట్టీ విశదం అవుతోంది. కాస్త చురుకుపాలు ఎక్కువైనవాళ్ళు పందేలు కాస్తున్నారు ఎవరెవరి తాలూకు అయివుండొచ్చో, అలా అనుకోడానికి కారణాలేమిటో వివరిస్తూ.

మూడో వరుసలో ఉన్న సుందరిగారు, "అదుగో ఆ చివరనున్న పాప మా పెదనాయన మూడో కూతురు మనమరాలు" అంది పక్కనున్నావిణ్ణి మోచేత్తో పొడిచి.

ఆ పక్కనున్నావిడ ఉలిక్కిపడి, సర్దుకుని, "ఇటుచూడండి, వీరయ్యగారి వెనకాలున్న ఉంగరాల జుత్తు కుర్రాడే నేను మీకు ఇందాక చెప్పింది. మా పొరుగూరు చంద్రయ్యగారి బావమ్మర్ది. మీ చెల్లెలి కొడుక్కి ఈడూ జోడూను" అంది మరో చివరున్న చిన్న వాణ్ణి వేలెత్తిచూపుతూ.

అలా చూపబడిన కుర్రాడు వాళ్ళ వరస గమనించి పక్కకి తప్పుకున్నాడు అప్రసన్నంగా.

'నేను అభిరామ్‌గారి వైపుని" అంది సుందరిగారికి అటుపక్కనున్నావిడ కన్యాశ్రీగారి కోడలు.

సుందరిగారు అటు తిరిగి నవ్వింది. "బాగుంది. అయనేమో సుబ్బలక్ష్మిగారు హబ్బిన్నారు. మీరేమో అభిరామ్‌గారి వైపునంటున్నారు."

"వల్లిగారెక్కడ కనిపించలేదు. ఆమె రాలేదేమి" అన్నారు మరెవరో.

"సరేలెండి. మీకు తెలీదేమో. చక్రిగారు లేకుండా ఆవిడ రారు. ఆయనేమో ఇండియా వెళ్ళారు."

"మీ వారేరీ?" వెనుకవరసలో ఉన్న వినతిగారు ముందుకి వంగి కౌశికి భుజం తట్టి ప్రశ్నించారు.

కౌశికి ఇబ్బందిగా కదిలి, "మీకు తెలీదేమో, మేం విడిపోయి చాలాకాలం అయిందండీ," అంది.

"అయితేనేం. యూకెన్ ఆల్‌వేస్ బి ఫ్రెండ్స్. మా అమ్మాయి ఆల్సో డైవోర్సుడే ఇప్పటికీ చిలకా గోరింకల్లా కలిసి తిరుగుతారు," అంది స్థానికుల భావాలు పెంపుడు చిలకలా ఒప్పగిస్తూ వినతిగారు. స్టేజీ మీద అమ్మాయి "చెయ్యెత్తి జేకొట్టు తెలుగోడా, గతమెంతో ఘనకీర్తి గలవోడా..." అంటూ అందుకుంది.

కౌశికి పాట వినసాగింది ప్రయత్నం మీద తాను చిన్నప్పుడు ఆపాట నేర్చుకోడానికి ఎంత తంటాలు పడిందో గుర్తు చేసుకుంటూ. ఆ పాటే ఇప్పుడు మనసుని తాకడంలేదు ఎంచేతో మరి. నోరు వెగటుగా ఉంది. వినతిగారి వాక్యాలు ఎదలో ముల్లై కెలుకుతున్నాయి. ఆయనే ఉంటే మంగలెందుకు అన్న సామెత గుర్తుకొచ్చింది. అందరికీ ఒక్కలా జరగదు. వెనకటితరం వారికీ, ఈతరం వారికీ సహస్రాంతం తేడా ఉంది.

కౌశికి మొహం కళ తప్పడం పంకజంగారు గమనించి చిన్న నిట్టూర్పు విడిచారు. చెప్పుకు తిరగడానికి నాగరీకదేశంలో వాసం. మాట సొంపు చూస్తే ఇక్ష్వాకులనాటి జాతీయాలు!

ఇంతలో రమణగారు వచ్చి, "కాఫీ కావాలా?" అని అడిగారు పంకజంగారిని.

"ఎక్కడుంది, నేను తెచ్చుకుంటాను లెండి" అని రమణగారికి సమాధానం చెప్పి ఇటుతిరిగి చూస్తే కౌశికి లేదు.

పంకజం లేచి, వరండాలో కాఫీ తీసుకుని, రెండు పంచదార ముక్కలు తీసుకుని, చుట్టూ కలయచూసింది. దూరంగా ఓ స్థంభాన్నానుకుని నిలబడి సూర్యాస్తమయం తిలకిస్తున్న కౌశికి కనిపించింది. దగ్గరికి వెళ్దామా, వద్దా అని తను సందిగ్ధంలో పడికొట్టుకొండగానే ఆ అమ్మాయే ఇటు తిరిగి చూసి చిన్నగా నవ్వింది. అదే పచ్చ జండాగా గుర్తించి, పంకజం అటు నడిచింది.

"ఏం బయటకొచ్చేశారు, ఆ పాటలూ, ఆటలూ చూసేలా లేవనా?" అంది నవ్వుతూ.

"అదేం లేదండీ. పిల్లలు, ఏంచేసినా ముద్దుగానే ఉంటుంది. అందులోనూ మనదేశానికి ఇంతదూరంలో ఉండీ ఆమాత్రం నేర్చుకున్నారంటే గొప్ప మాటే కదా."

కాస్సేపు ఇద్దరూ అస్తమిస్తున్న సూర్యుణ్ణీ, కమ్ముకొస్తున్న చిరుచీకట్లనీ చూస్తూ కూర్చున్నారు.

"అసలు ఇలాటి సమ్మేళనాలకి రావడం నాకంత ఇష్టం ఉండదు. రాను మొర్రో అని మొత్తుకుంటున్నా వినకుండా మా మేనత్త మనమరాలు ఈడ్చుకొచ్చింది వాళ్ళమ్మాయి డాన్సు చేస్తుంది రమ్మని."

"ఏరీ ఆవిడ మరి?"

"తెరవెనకుంది. వాళ్ళమ్మాయికి ముస్తాబు చేస్తోంది."

పంకజం తలూపింది.

కాశికే కొంచెంసేపూరుకుని, మళ్ళీ అంది, నెమ్మదిగా తనలో తను మాటాడుకుంటున్నట్టు, "ప్రభావతిగారిని చూడండి. నా సంగతి నాకంటే ఆవిడకే ఎక్కువ తెలుసు. అయినా ప్రతిసారీ మీ ఆయన్ని ఇక్కడ చూసాను, మీ ఆయన ఇలా అన్నారు అంటూ ఒకటే సొద. నాకంటే ఆవిడకే ఎక్కువ యావలా ఉంది. మళ్ళీ తన భర్త గురించి మాటాడినప్పుడు మావారు అనదు. పద్మనాభంగారు అంటూ పేరెట్టి మాటాడుతుంది. ఎందుకలా చెడిపోయిన సంబంధాల గురించి ఎత్తి పొడుస్తున్నట్టు మాటాడ్డం చెప్పండి. అక్కడికి ఫలానా ఆయన ఒగ్గేసిన ఆడమడిసిగానే నా అస్తిత్వం అయినట్టు. ప్రతివారికీ ఈ కొండ గుర్తులు అవసరమా అని కూడా అనిపిస్తుంది ఒక్కొక్కప్పుడు..."

పంకజంగారికి మాట తోచలేదు. ఆసమయంలో తను చేయగలిగిందల్లా వినడమే. మందహాసం చేసారు అర్థమయిందన్నట్టు.

మళ్ళీ కాశికే అంది, "ఇంతకీ మీ మాట చెప్పనే లేదు, మీరెవరి తాలూకూ?"

ఈసారి ఆవిడ గట్టిగానే నవ్వేశారు. కాశికి కూడా నవ్వింది ఆపూటకి తొలిసారిగా.

"తాలూకాలూ లేవూ, జిల్లాలూ లేవు. ఎవరికివారే యమునాతీరే," అంటూ ఆగిపోయారు, లిప్తపాటు తనవునికిని మరచి.

కాశికి అప్పుడే కొత్త వ్యక్తిని చూసినట్టు ఆవిడ మొహంలోకి చూడసాగింది.

"అదికాదండీ. మీరు కూడా ఒక్కరే వచ్చినట్టున్నారు. మీకింత నిబ్బరం ఎలా వచ్చిందనీ."

"పారలాక్స్ ఎర్రర్ అనుకో, దృష్టిదోషం అనుకో, కొంతవరకూ మానవనైజం కూడాను. ప్రతిజీవుడికీ మరో మనిషికో, గుంపుకో చెందాలన్న తపన తప్పదనుకుంటాను. ప్రతిమనిషీ మరొక మనిషితో ఏదో ఒరకం చుట్టరికం కోసం అనుక్షణం వెతుక్కుంటూనే ఉంటాడు. మా ఊరువాడూ, మా పొరుగువాడు, మాకులంవాడూ, మా ఆఫీసులోవాడూ అంటూ బీరకాయపీచు చుట్టరికాలు కలుపుకుంటూనే ఉంటాడు. ఆదిని గణవిభజనకి కూడా ఇదే ప్రాతిపదికేమో."

"మీకు మనుషులమీద మహానమ్మకంలా ఉంది," అంది కాశికి కళ్ళు చిట్లించి చూస్తూ.

"ఏమో, అది నమ్మకమో అమాయకత్వమో నాకు తెలీదు. నిజానికి మూఢనమ్మకమేనేమో కూడా. ఓ కథ చెప్తాను. నేను దాదాపు పాతికేళ్ళ కిందట ఇండియా వెళ్ళాను. ఆరోజుల్లో బొంబాయో, మద్రాసో వెళ్ళి మా ఊరు వెళ్ళేవాళ్ళం. అలా వెళ్ళి వస్తూంటే, ఆసారి మాత్రం సవ్యంగా సాగలేదు, పూనాలో మా అన్నయ్యని చూసి బొంబాయి బయల్దేరుతున్నాను. సరిగ్గా తెల్లారి బయల్దేరే సమయానికి మా పిల్లకి డయేరియా, నాకు నూటనాలుగు జ్వరం ఏం చెయ్యను? నేనొక్కదాన్నయితే ఏదో తంటాలు పడుదును. చేతిలో మూడేళ్ళ పిల్ల. మా అన్నయ్య ఆ రోజుకి ఉండిపొమ్మన్నాడు. బొంబేలో ఎయిరిండియాకి ఫోన్ చేశాడు. వాళ్ళు టిక్కెట్టు మార్చడానికి ఒప్పుకున్నారు అన్నాడు. సరే రెండురోజుల తరువాత, కాస్త స్తిమితపడిన తరువాత, మా ఇద్దరినీ టాక్సీ మాట్లాడి పంపించాడు. టాక్సీ డ్రైవరుకి మరీ మరీ చెప్పాడు జాగ్రత్తగా తీసుకెళ్ళమని. తీరా ఎయిరిండియా ఆఫీసుకి వెళితే నెలరోజులవరకూ ఖాళీ లేదన్నాడు ఆ ఆఫీసరు. నాకు గుండె గుభేలుమంది. మళ్ళీ ఆ టాక్సీయే ఎక్కి బ్రిటిష్ ఎయిర్వేస్ ఆఫీసుకి వెళ్ళాను. అక్కడా అంతే. అలా ఆ పూటంతా తిరిగాం.

గత రెండురోజులుగా మా ఇద్దరికీ ఒంట్లో బాగోలేకపోవడం మూలంగానూ, రోజంతా టాక్సీలో తిరగడం మూలానూ ప్రాణం కడబట్టింది.

బండి తోలుతున్న సర్దార్జీకి కూడా విసుగేసినట్టుంది, "బెహన్జీ, నేను ఉదయం నుంచీ మీతోనే ఉన్నాను. మీరు ఎక్కడికి

వెళ్తారో చెప్పండి. మిమ్మల్ని అక్కడ విడిచేసి ఇంటికి పోతాను. మా భార్య బిడ్డ నాకోసం చూస్తుంటారు," అన్నాడు సర్దార్జీ తనకొచ్చిన ఇంగ్లీషులో.

"సరే, ఏదేనా చిన్న హోటలికి తీసుకెళ్ళు," అన్నాను నాకొచ్చిన హిందీలో.

నాకు మరీ పెద్ద హోటళ్ళు పడవు. ఏదో మామూలు హోటలు చూడమన్నాను. అతను ఏవో రెండు మూడు హోటళ్ళకి తీసుకెళ్ళాడు. ఎక్కడా గదులు లేవు. ఊళ్ళో ఏవో మీటింగులూ, సంబరాలూనట. రాత్రి తొమ్మిదయింది. ఒకహోటల్లో ఒక చిన్నగది చూపించాడు లోపలికి తీసికెళ్ళి. చీకటి గుయ్యారం, కిటికీలు లేవు. తలుపు వేసుకుంటే ఇనప్పెట్టెలో ఉన్నట్టే. మనం సామాన్లు కొట్టు అంటాం చూడు అలా ఉంది. పగలయినా గాలీ వెలుతురూ తగిలే సూచనల్లేవు. ఆ మేనేజరు ఎందుకో బయటికి వెళ్ళిన సమయం చూసి, సర్దార్జీ ఈ గది బాగోలేదు. మీరు ఉంటానంటే మీ ఇష్టం. లేకపోతే వేరే చూద్దాం అన్నాడు, ఇంగ్లీషు వదిలేసి తనకలవాటయిన హిందీలో. మరో రెండు నిముషాలకి ఆమేనేజరు తిరిగి వచ్చాడు.

"మళ్ళీ వస్తాను" అన్నాను. ఈ గది నాకొద్దు అని స్పష్టంగా చెప్పడానికి బెరుకు. సర్దార్జీ కూడా కాస్త తొ్రటుబాటుతో "నాదేంలేదు బెహన్జీ ఇష్టం" అన్నాడు.

ముగ్గురం బతుకు జీవుడా అనుకుంటూ బయట పడ్డాం.

కారెక్కాక, సర్దార్జీ అన్నాడు, "భాయ్‌సాబ్ మిమ్మల్ని జాగర్త అని చెప్పినారు, అంచేత చెప్తన్న బెహన్జీ మీకు నమ్మిక అయితే మా ఇంటికి పోదాం. మా అమ్మా, నాన్నా కూడా ఉంటారు."

పంకజం ఒక్క క్షణం ఆగి మళ్ళీ మొదలు పెట్టారు, "నేను అట్టే ఆలోచించలేదు. ఎందుకని అడక్కు. నాకు పూర్తిగా మతిపోయింది. సరే పదమన్నాను. అతనన్నట్టుగానే ఇంటి నిండా జనం. పాత చుట్టాన్ని ఆదరించినట్టు ఆదరించారు నన్నూ, మాపిల్లనీ. మర్నాడు బయలుదేరుతూ ఆ సర్దార్జీ కూతురు చేతిలో ఓ నోటు పెట్టబోయాను కానీ వాళ్ళు ఒప్పుకోలేదు. మమ్మల్ని తండ్రి ఎయిరిండియా ఆఫీసుకి తీసుకెళ్ళాడు. నన్ను కార్లోనే ఉండమని చెప్పి అతను లోపలికెళ్ళాడు. పావుగంటలో తిరిగొచ్చాడు. మాకు టిక్కెట్లు దొరికాయి."

"మంచివాళ్ళే, మీకు భయం వెయ్యలేదూ?" అంది కౌశికి విస్తుపోతూ.

"ఏమో అప్పట్లో నాకు తోచినట్టు చేశాను. తర్వాౖనికి దిగితే నేను జవాబులు చెప్పలేను. ఇంటికొచ్చాక మావారికి చెప్తే, ఎవడితో పడితే వాడితో అలా వెళ్ళిపోవడమేనా, బుద్ధిలేదూ వాడు ఏ సందులోకో తీసుకెళ్ళి నాలుగు తంతే ఏం చేస్తావు అని కేకలేశారు. నాకు మొదట్లో తోచలేదు కానీ తరువాత ఆలోచిస్తుంటే నాకే నవ్వొచ్చింది. ఏ సందులోకో తీసుకెళ్ళడం ఎందుకు. ముందురోజు నేను ఎయిర్‌లైన్స్ ఆఫీసులచుట్టూ తిరుగుతున్నప్పుడు భోషాణాల్లా నాలుగు పెట్టెలు అతని కార్లోనే వదిలేశాను కదా కావాలనుకుంటే అతను ఆ పెట్టెలతో సహా కారు తోలుకుపోలేడా. నేను చేసేదేముంది కనక."

"నిజంగా? కాకమ్మ కథలా ఉంది."

"నమ్ము, నమ్మకపో, నీఇష్టం. నామటుకు నేను కూడా చాలా ఆలోచించాను ఎందుకలా చేశానా అని. ఇప్పటికీ అనుకుంటూనే ఉంటాను ఆ సర్దార్జీ రోజూ ఎంతమందిని కారులో ఎక్కించుకుంటాడో, వాళ్ళందరినీ తన ఇంటికి తీసుకెళ్తాడా, ఆ రోజు అతనికి ఆ బుద్ధి ఎందుకు పుట్టింది, నేనెందుకు అతన్ని నమ్మేనూ, మరో ప్రయత్నం గట్టిగా చెయ్యాలని నాకెందుకు తోచలేదూ, ... నాకు ఇప్పటికీ సమాధానాలు లేవు. బహుశా అతను, భాయిసాబ్, బెహన్జీ అంటూ బంధుత్వాలు కలపడంతో మన ఆతిథ్యాలు ఏమూలో మనసున పొడగట్టి పనిచేశాయేమో."

ఇద్దరు కొంచెంసేపు మౌనంగా దిగంతాల్లోకి చూస్తూ కూర్చున్నారు.

"నిజమేనేమోలెండి నేనందరికీ దూరంగా ఉంటాను, ఒంటిపిల్లి రాకాశిని. అయినా ఏ కూరల బజారులోనో ఓ తెలుగు పలుకు వినిపిస్తే గిరుక్కున వెనుతిరిగి చూస్తాను అసంకల్ప ప్రతీకార చర్యలాగా' అంది కౌశికి తప్పు చేసినట్టు తలవంచుకుని.

"అయివుండొచ్చు. నువ్వు ఈరోజు ఇక్కడికి రావడం కూడా అలాగే జరిగి ఉండొచ్చు. మీమేనత్త మనవరాలు నిమిత్తమాత్రురాలు."

"మీమాటే నిజమనుకుందాం. నా ఇష్టాఇష్టాలు కూడా గమనించాలి గదా జనాలు. నేను ఏబంధాలు పెంచుకున్నానో, ఏవి తెంచుకున్నానో తెలీనివాళ్ళు కనీసం తెలీనట్టు ఉండాలి కదా."

"నా అభిప్రాయం ఏమిటంటే నిజానికి మనిషంత irriational జంతువు మరి లేదు భువిలో. ఎప్పుడు ఏ మాట తోస్తే అప్పటికామాట అనేస్తారు. ఆ వెంటనే మరచిపోతారు. మళ్ళీ వాళ్ళే ఏరోడ్డుమీదో నీకు తారసపడితే నిన్ను గుర్తుకూడా పట్టకపోవచ్చు. నీలాటివాళ్ళు మాత్రం ఆ మాటలు పట్టుక్కూచుని మనసు పాడుచేసుకుని మధనపడతారు," అన్నారు పంకజంగారు సన్నగా చీవాట్లు పెడుతున్నట్టు కనిపించకుండా.

ఇంతలో హాల్లోంచీ హోరున చప్పట్లు వినిపించాయి.

కౌశికి మొహం చూసి ఏం అడగబోతూందో ఊహించినట్టు, "మరి ఇంకేం మాటాడకు. పద. ఇక్కడ మనం ఇలా తలా తోకా లేని కబుర్లతో కాలక్షేపం చేస్తూంటే అక్కడ వాళ్ళందరు మంచి మంచి పాటలూ, డాన్సులూ వినీ, చూసీ ఆనందించేస్తున్నారు."

"పదండి, మా మనవరాలి నృత్యం అయిపోయిందంటే నేను ఈ పూటంతా పడిన అవస్థకి ఫలితం సున్నా." అంది కౌశికి కూడా లేస్తూ.

నిడదవోలు మాలతి గారు University of Wisconsin లో తెలుగు బోధిస్తున్నారు. www.thulika.net అనే వెబ్ సైట్‌ని నిర్వహిస్తున్నారు. తెలుగు కథల్ని ఆంగ్లంలోకి తర్జుమా చేసి ప్రచురించారు. నిజానికీ ఫెమినిజానికీ మధ్య అనే కథల సంపుటిని కూడా వెలువరించారు.

సరదా..సరదాగా..!

భార్యా భర్త లిద్దరూ న్యూస్ పేపర్ చదువుతున్నారు.

"స్టాక్ మార్కెట్ పెరిగిందనీ, తరిగిందనీ అంటారు - ఎందుకలా జరుగుతుంది?" అడిగింది భార్య.

"ద్రవ్యోల్బణం, నిలకడగా లేని డబ్బు విలువ, ప్రపంచదేశాలలో మారిపోతుండే హెచ్చుతగ్గులూ, రాజకీయపరిణామాలూ.." అన్నాడు భర్త.

"చాల్లేండి బడాయి..! తెలీపోతే తెలీదని చెప్పరాదూ!" మూతి ముడుచుకుందామె.

య్యెరంశెట్టి శాయి